

TIL ÅPNINGEN AV DANSENS HUS 29.02.08

Jeg er stolt og beæret over å få holde gratulasjonstalen fra mor. Dette er jo ingen helt vanlig unge, men en skikkelig diger en. Gudbedre så diger du har blitt på kort tid!

Også svangerskapet var usedvanlig, helt fra Danseinformasjonen ble etablert for 14 år tilbake, da Norske Dansekunstnere opprettet oss som informasjonskontor og kompetansesenter **og** med et krystallklart mandat om å realisere Dansens Hus. Trøkket og viljen i dansemiljøet var allerede da målrettet mot dette, og det faktum at budsjettet vårt det første året var på en skarve halv million kroner var totalt underordnet ambisjonene.

Det norske dansemiljøet er et usedvanlig kvinnedominert miljø. Fra Gerd Kjølås startet den første frie dansegruppen Ny Norsk Ballett i 1947 til Karene Lyngholm står her som sjef for Dansens Hus i dag, har dansekunsten vært en kvinnedominert arena, ikke bare blant kunstnerne, men også blant igangsettere og pådrivere. Ikke at feltet ikke har vært opptatt av menn, langt ifra. Få kunstmiljøer har vært og er like intenst på mannejakt som oss. Men få menn har kommet og **blitt værende** i dansefeltet. De har på en måte kommet og gått og kommet og gått, spesielt i det bittelille feltet vi kan kalle infrastrukturen for dans. Det har vært damene som ble, så vi snakker om mange mødre her. Men hvem er barnets far? ”It takes two to tango”. Nå i bakkant kan man undre seg over hvem som inseminerte hvem eller sneiet innom i mer betydelig grad, men uansett: Det er hevet over enhver tvil at **farskapet** har vært underordnet **forsørgeransvaret**. Vi har hatt en snedig plan. Det viktige med **mannen** har ikke vært genene, men **pengene**. Slik vi har oppfattet vårt mandat fra 14 år tilbake skulle vi føde denne ungen og overbevise den mest ressurssterke i landet om farskapet. Dette kan fremstå som ren og skjær stormannsgalskap, men vi har f.eks. aldri sagt: ”Staten det er meg”, langt i fra. Vi har sagt: Staten, du er far! Eller mer: Staten, du skal bli far. Hurra! De første årene vakte nok dette mer forundring enn begeistring, men det skal sies at etter ti års intens banking på døra med stadig økende midjemål, så ble døren åpnet for oss. Da Stortinget høsten 2003 vedtok etableringen av Dansens Hus og samtidig ga oss midler til aksjekapitalen, ga de Danseinformasjonen status som barnets mor **og påtok seg farskapet**. Og så ble ungen født.

Siden har det gått slag i slag. Noen kan mene at ungen ble født prematurt, siden hun ikke engang hadde fast bopel. Det hevdes at de tre første leveårene er bestemmende for et menneskes utvikling, og kanskje kan disse årene med trasking gatelangts være årsaken til at ungen – fremdeles i barnehagealder – igangsetter omfattende tagging av byens trikker.

Jeg håper ikke dette skremmer far mer enn mor. Jeg er overbevist om at denne realiseringen, skapt gjennom fars begeistring og vilje til å betale **virkelig substansielle barnebidrag**, vil gi ungen tilstrekkelig å henge fingrene i.

Det er selvfølgelig ikke nok at en gjeng damer benker seg foran Stortinget og forlanger farskapstest eller et hus. Man skal ha en pokker så god **sak** for å nå frem. Det har vi hatt. Norges dansemiljø er i voldsom ekspansjon. På de siste 10 år har antallet forestillinger økt med 120 %, og norske gjestespill i utlandet med formidable 811,5 %. Ungen kom i grevens tid.

Denne begivenheten har vakt gjenlyd i dans- og teatermiljøer verden over. Norge er et lite land i verden, og Dansens Hus' tilblivelse kan også sees som et bevis på matriarkatets potensiale for suksess i landet. Norge er et herlig land å bo i, dere!

Skål for ungen!

Skål for alle mødrene!

Skål for far!

Skål for kunsten og kunstnerne!

Skål for publikum. De har mye å glede seg til!